

Utskriftversion av: <http://hn.se/nojekultur/recensioner/konsertrecensioner/1.1294926-gemytligt-och-svettigt-nar-dansband-motte-hardrock>

Publicerad 18 juli 2011

Uppdaterad 18 juli 2011

Klösigt sång. Slowriders Kjell Gunnarsson imponerade i vanlig ordning med sin vassa rock'n'roll-röst. Fotograf: Magnus Johansson

Gemytligt och svettigt när dansband mötte hårdrock

Jag kan ärligt säga att jag inte känner någon som gillar både dansband och hårdrock. Men det är vad som bjuds under lördagskvällen på Cortina i Vinberg utanför Falkenberg.

I kväll är det på dagen 35 år sedan Jigs gjorde sin legendariska spelning här. Då fick bandet och en svensk publik för första gången bekanta sig med pausbandet från Australien, mer kända under namnet AC/DC.

Bara att befinna sig i det lummiga området kring Cortina är som en tidsresa i sig självt, med de klassiska kulörta lyktorna i taket, glittrande chokladhjul och plankgolvet som gungar under fötterna. I kväll hänger även en australiensisk flagga ut från taket på dansbanan.

Jigs inleder med festliga biten "Min jojo" och börjar så sakteliga vinna över en inledningsvis försiktig publik. Fler och fler par börjar svänga sina lurviga på dansgolvet till gamla svensktoppshits som "Kom i min famn" och "Sista visan".

Med snyggt blås och Jota Thoréns sångröst som håller lika väl i dag som för 35 år sedan är det ett

dansband på gott humör som publiken får höra.

Att placera dansband och kontroversiell i samma mening trodde jag annars aldrig att jag skulle göra, men bandet hävdar själva att låten "Mulliga gulliga Ann-Katrin" inte skulle kunna ha skrivits i dag. Inte tillräckligt politiskt korrekt.

Men frågan är om inte tonerna som sedan börjar mullra över Cortina var mer chockerande för 35 år sedan?

Slowrider från Falkenberg som hyllar AC/DC spelar aftonen till ära samma låtar som australiensarna gjorde den där kvällen för länge sen.

Det innebär tuggande bas och riviga riff i "Live Wire" som snabbt drar en stor skara åhörare fram till scenen.

Strax är det tjockt med folk längst fram och mängder av kameror och nävar i luften. Magnus Nilsson röjer så att svetten lackar i en likadan skoluniform som Angus Young och Kjell Gunnarsson tar i för allt vad röstresurserna håller, det vill säga en bra bit.

Volymmässigt och ösigt vinner helt klart Slowrider i kväll. Det är betydligt fler som flockas längst fram för att höra rockhitsen.

Men man förstår att folket gillar bandet, rytmsektionens stabila tunggung får plankgolvet att vilja rämna och det är bra klös i Gunnarsons sång, oavsett om bandet spelar uptempobitar som "Rocker" eller mer tungrodda låtar som "She's got balls".

Men å andra sidan kan ju hårdrockare inte dansa!

Kontrasten när Jigs återigen kliver upp på scenen, de dansande paren tar plats för en ny svängom och Jota Thorén konstaterar med sin vänliga röst att "Ja, då var det dags för oss igen", kunde inte vara större. Bandet river sen av den gamla dängan "Hallå du gamle indian" till många i publikens förtjusning.

Efter Slowriders elektriska urladdning är det omöjligt att inte dra på smilbanden.

Lördagsaftonen tog ordet kulturkrock till nya höjder för mig personligen. Den som bara hade fått vara med för 35 år sedan...

Magnus Johansson

kultur@hn.se